

Kerstmis en Goede Vrijdag spreken tot de verbeelding.
Meer moeite hebben we met Pasen, de verrijzenis uit de dood:
we vieren dan een overwinning maar een heel aparte: door de dood heen.
Ziekte, mislukking en verlatenheid, misbruik en geweld: ze worden niet opgeheven,
ze blijven op onze weg komen; je moet je erin begeven, het aangaan, het ondergaan.
De apostel Paulus schreef het al: 'Delen in zijn lijden' - dat eerst -
'en dan de kracht van zijn opstanding gewaar worden'.
Pas gaande de weg van Jezus komt Pasen voor ons tot leven.

Heel het leven van Jezus was een inzet voor het leven, tegen de dood in.
Hij liet mensen opstaan uit ziekte en onmacht, uit de last van hun verleden,
hij tafelde met lieden die met de nek werden aangekeken.
Al kreeg hij hen tegen zich, voor wie elke verandering een bedreiging was
- de leidende geestelijke klasse die zijn greep op de mensen verloor -
hij ging consequent door, kome wat komt, met wat hij begonnen was:
licht brengen aan mensen zonder uitzicht op toekomst,
hoop en nieuw elan voor hen die alle moed verloren hadden,
nieuwe levenskracht in levens die waren lamgelegd.
Hij schold niet toen hij gescholden werd, sloeg niet terug toen hij werd geslagen;
hij bleef trouw aan zijn zending: het goede brengen waar het kwade macht uitoefent

Hij heeft vertrouwd dat de opdracht van God die hem aldus het lijden in bracht,
hem ook door het lijden heen zou dragen.
Door Gods nabijheid is hij uitgebroken uit het kwaad dat hem omsingelde:
zo heeft hij het van binnenuit opengebrouwen. Het evangelie vertelt het ons:
zelfs de zwaarste steen heeft de macht van zijn liefde niet kunnen tegenhouden.
De zachte kracht van het leven won het tegen de hardheid van de dood.

Verrijzenis is geen verre toekomst, maar leven hier en nu
Johannes laat Martha, een zus van de gestorven Lazarus, tot Jezus zeggen:
'Mijn broer zal verrijzen op de jongste dag',
Maar dan zegt hij: Ik ben de verrijzenis en het leven;
wie in mij gelooft zal niet sterven in eeuwigheid!
Met andere woorden, het gaat om een leven nu dat de dood weerstaat.

Wat zulk een leven voor christenen inhoudt:
geloven in de zachte kracht die de hardheid overwint.
Armoede, verdriet, misbruik en verlatenheid: het zijn muren van harde steen;
die zullen wij niet van het ene moment op het andere weggehaald zien.
Maar we kunnen wel zijn als kleine plantjes met een grote kiemkracht,
die in stenen wortel schieten en tussen de stenen tot bloei komen.
Ze halen de muur niet weg, maar doorbreken zijn onverzettelijkheid.

En uiteindelijk tasten ze de muur aan. De dichteres Henriëtte Roland Holst schreef:

*De zachte krachten zullen zeker winnen
... zo niet ... alle warmte zou verstarren van binnen
... aandachtig luistren ...
in alle teederheden hooren ruischen
als in kleine schelpen de groote zee.
... Naar volmaakte liefde stijgt alles mee.*

Wij zijn gedoopt: opgenomen in de weg van Jezus door de dood heen.
En al is de grote wereld niet veranderd en zijn we zelf nog kwetsbaar,
we kunnen, - ieder afzonderlijk en als gemeenschap - tekenen van hoop zijn,
in de trant van een gebed toegeschreven aan Francisus van Assisi:
*Waar wordt beschuldigd, laat mij vergeving schenken.
Waar verdeeldheid mensen van elkaar vervreemdt, laat mij eenheid stichten.
Waar wanhoop tot vertwijfeling voert, laat hoop doen herleven.
Waar droefenis neerslachtig maakt, laat me vreugde brengen.
Waar duisternis het zicht beneemt, laat me licht ontsteken.*

Jozef Essing o.p.